

kunnet få arbejde. Hun har søgt adskilligt, har fået afslag på stillinger, der stadig ikke blev besat, og også en enkelt gang fået at vide, at man ikke turde ansætte hende. »Fra Nykøbing Sj. meddeles det, at plejehjemmet »Grønnehaven« vil blive indklaget for ombudsmanden for at have nægtet at ansætte Ragnhild Jensen«. (Berlingske Tidende den 9. januar 1979).

Samme dag er der en udtalelse fra formanden for sygehusudvalget i Fyns amt. Han beklager den alvorlige mangel på hjælpepersonale i plejesektoren, som især går ud over plejehjemmene. Den må afhjælpes omgående, og der må om nødvendigt anvendes utraditionelle metoder til oplæring og uddannelse.«

Om Ragnhild Jensen-sagen kan også læses i FREMSKRIDT 1975-17, side 1 og 22-23, samt nr. 21, side 20 (Mogens Voigts og Kristelig Dansk Fællesforbunds bestræbelser for, at de danske magthavere skulle administrere retsmæssigt).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til de allermost strafværdige handlinger, som er begået i de sidste år, hører de sager, hvor fornærmet personale på sygehuse eller plejehjem for at varetage egne egoistiske interesser har standset institutionens funktion.

Lovgivningsmagten må sætte umådelig kraftigt ind for at hindre, at noget sådant kan komme til at gentage sig. Det er jo aldeles uoverskueligt, hvad man i de situationer udsætter syge mennesker for af risikomomenter for at miste liv eller førlighed. Med hensyn til de allerede indtrådte tilfælde er der ingen, som med sikkerhed kan oplyse, hvorvidt de hensynsløse aktioner har ført til en svækkelse, som senere har forvoldt uoprettelige skader.

Nu er det selvsagt ikke nødvendigt at skride til forbud, fordi en enkelt eller nogle få opsiges deres stillinger med gældende varsel. Og normalt sker der vel heller ikke de store ulykker, fordi en enkelt eller nogle få holder blå mandag eller i øvrigt ulovligt udebliver fra deres arbejde. Forslagsstillerne har derfor fundet det passabelt alene at kriminalisere kollektive arbejdsstandsninger på området.

Den strafskyldige deltagerkreds må oplagt omfatte dem, der direkte deltager i arbejdsnedlæggelsen. Det kan ikke være nogen undskyldning, at man på et fagligt møde eller i et andet urocentrum har stemt imod arbejdsnedlæggelsen, hvis man rent faktisk følger mødets vedtagelse og udebliver fra sit arbejde. Strafpålæg i sådanne tilfælde vil tværtimod motivere til, at besindige elementer får en

undskyldning over for omverdenen for ikke at bøje sig for rabiate opviglere. Med andre ord: en sådan udstrækning af kriminaliseringen bidrager til det, som er lovforslagets hovedformål, nemlig at hindre, at sygehuse eller plejehjem lammes af arbejdskamp.

Dernæst inddrages under strafområdet anstiftere, for eksempel dem, der i aviser eller på møder tilskynder til, at personalet på sygehuse eller plejehjem kollektivt skal nedlægge arbejdet.

Når det danske samfund i de senere år i så vidt omfang, som tilfældet er, har kunnet undergraves igennem ulovlige strejker og blokader m. v., beror det i vidt omfang på, at der er så rigelig mulighed for de pågældende til at få økonomisk støtte.

Et af de steder, hvor der hentes strejkehjælp, er jo de sociale bistandskontorer. Den kilde søger fremskridtspartiet lukket ved ændringsforslag til den sociale bistandslovs § 37.

Et andet område er støtteindsamlinger. Her har fremskridtspartiet den 22. august 1977 i folketinget fremsat følgende forslag:

»For at undgå, at et mindretal af ekstremister på arbejdspladserne ødelægger disses produktion og landet dermed kommer ud i en katastrofe som den, der for nogle år siden ramte England, må den nuværende blødsødenhed over for deltagere i ulovlige strejker ophøre. Der indføres derfor en bøde på mindst ti gange det udbetalte støttebeløb for dem, der yder økonomisk bistand til personer, der deltager i ulovlige strejker.« (Folketingstidende 1976-77, 2. samling, tillæg A, spalte 5364).

På det helt vitale sygehusområde kan det imidlertid ikke være tilstrækkeligt med en sådan regel. Under kriminaliseringen har nærværende forslag derfor medtaget også en del, der yder støtte til aktioner, som lammer sygehuse eller plejehjem. Fremskridtsgruppen har dog alene her villet medtage dem, der yder støtte »på væsentlig måde«, hvorved man undgår straffesager mod tikronesbidragsydere o. lign.

Med hensyn til strafudmålingen må der normalt være tale om fængsel i betragtning af den overordentlige farlighed og samfundsmæssige afskyelighed, som aktionerne er udtryk for. Fremskridtsgruppen har dog forudset, at der vil kunne forekomme mindre alvorlige forhold, der – uden at de falder ind under de almindelige strafnedsættelsesgrunde i borgerlig straffelovs almindelig del – vil kunne afgøres med bøde.

I den forbindelse har fremskridtspartiet overvejet, om man fra det nye strafbelagte område helt kunne undtage forskellige personalegrupper uden for det egentlige sygdomsbehandlerområde såsom